

EL BORINOT

Any II - Núm. 25

15 de maig 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

CAP A L'EXPOSICIÓ D'AVICULTURA

El nostre exemplar

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

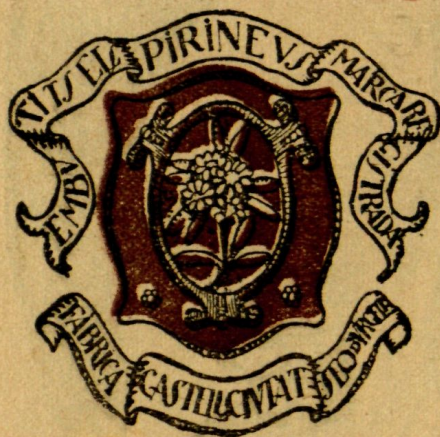
Administració:

Rambla Catalunya, 125

Llibreria italiana

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Treballs de Pelleteria

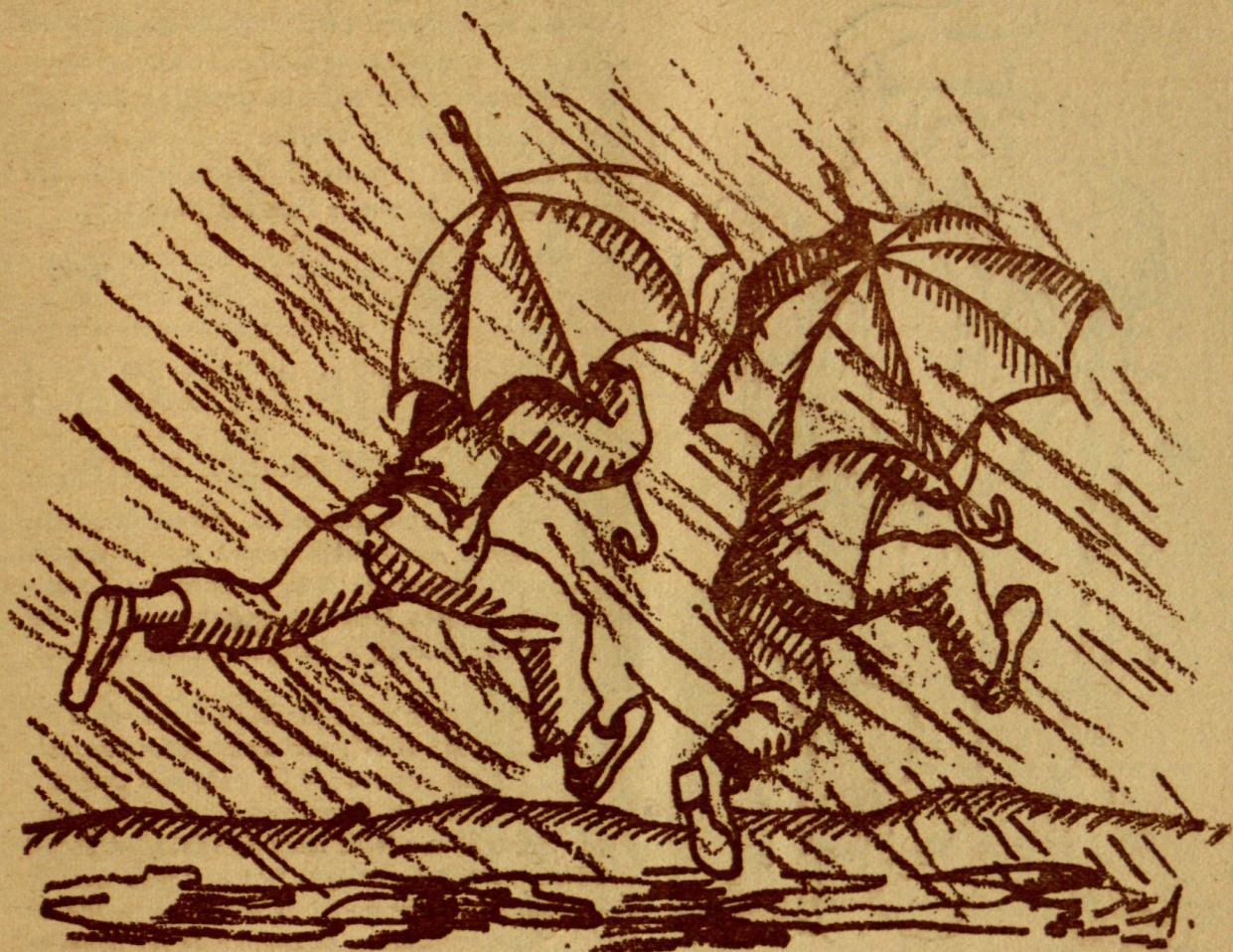
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª

BARCELONA (G).

C A U E N G O T E S

ICA'T a casa, que cauen gotes, noi! I, mentrestant, no deixis de parar el paraigua millor, el més fort que tinguis; que el mullader no el toqui!

Això diu el poble. I és ben veritat que no hi ha res com el paraigua, en temps de mullader, que és quan, precisament, compareix l'adoba-paraigües, adoba-cossis i ribells, estanya-paelles, digueu-ho com volgueu que fet i fet és una mateixa cosa, i ve a reduir-se a un mateix ofici.

I és ben veritat que no hi ha res com el paraigua... Car, si en compte, d'aquest estre, us serviu, què us diré ara jo! d'un «impermeable», encara us mulleu d'allò més, i el ventpluig us assota el rostre, fent-vos fer tot de ganyotes ridícules. En canvi el paraigua us resguarda bé, la cara no se us mulla, i en compte de fer-vos fer ganyotes ridícules, vós, pel vostre gust, si us plau, en podeu fer de gracioses i expressives, podeu riure, podeu cantar, podeu recitar cobles i rodolins, podeu fer pam i pipa... i podeu amagar-vos divinament del Noi de Tona que us ve al darrera, que us voldria posar una flor en el trau.

Si les més famoses Enciclopèdies no toquen campanes, l'inventor del paraigua fou Pitàgoras. Aquest senyor era molt cèlebre en sos temps; i el Tirà, per fer-se ben veure, manà a anunciar-li que tenia moltes ganes d'entrevistar-se amb ell, i d'atorgar-li alguna mercè. El Pitàgoras, que no estava per orgues, se'n malhumorà tot. I aquí vingué el seu enginy. Ell era avesat de fer els seus estudis, sol, bo i ajaçat en terra, en un indret del seu camp. No volent, doncs, privar-se del seu estudi, s'enginyà la manera de fer-se invisible. I es construí, ell mateix, una mena de tapador de roba; el qual tapador, lleugerament modificat, vingué a ésser, després, i continua essent el paraigua. I Pitàgoras passà desapercbut.

Així el paraigua serveix per quan cauen gotes, per quan plou; i en altres casos, encara que no ploqui. El que és que, molts camins, encara que no ploqui, cauen gotes.

—Bé, vaja, que no diguin; la faldilla llarga era molt més decent; a mi m'estalviava la meitat de feina.

EL DUC

(Glosa al marge de l'Exposició d'Avicultura)

CONEIXEM l'ocell d'aquest nom, que viu de la caça, que en tragina unes urpes com uns arpiots, i un bec que Déu n'hi dó. És un animal que tan aviat el veieu dominant les alçàries, com arrossegant-se per terra, a la caça d'algun animallet desprevingut. Mantes vegades l'havem vist per les nostres muntanyes, i a una alçària considerable, amb un llorigó entre potes.

Segons diuen, fa ja alguns dies que en l'horitzó, se n'hi endevina un, de Duc. El poble ja comença a donar-li nom, dient-li Duc de la Xuriguera.

Nosaltres recordem de fa uns anys, que, precisament cap aquell indret de muntanyes, en trobarem un, de Duc, arrossegant-se i espeternegant, potes enlaire. De moment vàrem fugir, esporu-

guits d'aquelles ungles tan esmolades, i d'aquells crits tan esgarrafosos; però, després, un xic refets de l'espant, ens hi vàrem acostar, i vàrem comprovar que estava ferit: tenia un perdigó a l'ala. Un bon tirador l'havia fet caure.

El d'ara, serà el mateix? Tot és possible. Un animal amb un perdigó a l'ala pot viure anys.

JEPIC

INDISCRECIIONS

UN BOCINET DE TÍTOL...

A CÍ ens teniu encantats. Estem encantats veient un amable record de la família Carrau, de Vilassar de Mar, estampat amb motiu del bateig del nen Joan-Francesc, novella tija del tronc secular, que ve a inaugurar l'onzena generació.

"XI generacions de la família Carrau, de Vilassar de Mar: 1651-1924". Així s'encapçala l'esquela de record. I diu després:—"La dada més antiga... és el matrimoni de Joan Carrau, pescador, amb Maria Anna Strany (4 de maig de 1651)." A seguit estableix l'arbre genealògic, fins al novell nat. És una feina de bon humor, i de bona amor. Que no podria ésser imitada?... en compte de fer aquelles carrincloneries, de la tarja amb una cinteta, i un retrat, i a sobre del retrat una llegenda com és ara:—"Nuevo retoño, o nuevo angelito, que vino al mundo, el día... etc".

Potser ens diran que som indiscrets, de ficarnos en assumptes i intimitats de família... Perdonin!

Però, senyors, encara més!

(Notem que fa una temporadeta que ens tiren les coses dels vells, i les coses velles: entre parèntesi).

Coneixeu el carrer de Moncada? Ah! segurament. Qui no coneix el carrer de Moncada? I no us heu fixat, potser, en una cosa? En una casa?

Ens referim a aquella farmàcia, cantonada al carrer de... no recordem el nom. Cada cop que passem pel seu davant, ens hi emocionem un xic, i cada cop ens hi mig aturem per llegir el rètol que diu que data de l'any 1598; i de pas recomana unes pastilles que compten més de 200 anys d'èxit. Són francesilles això?

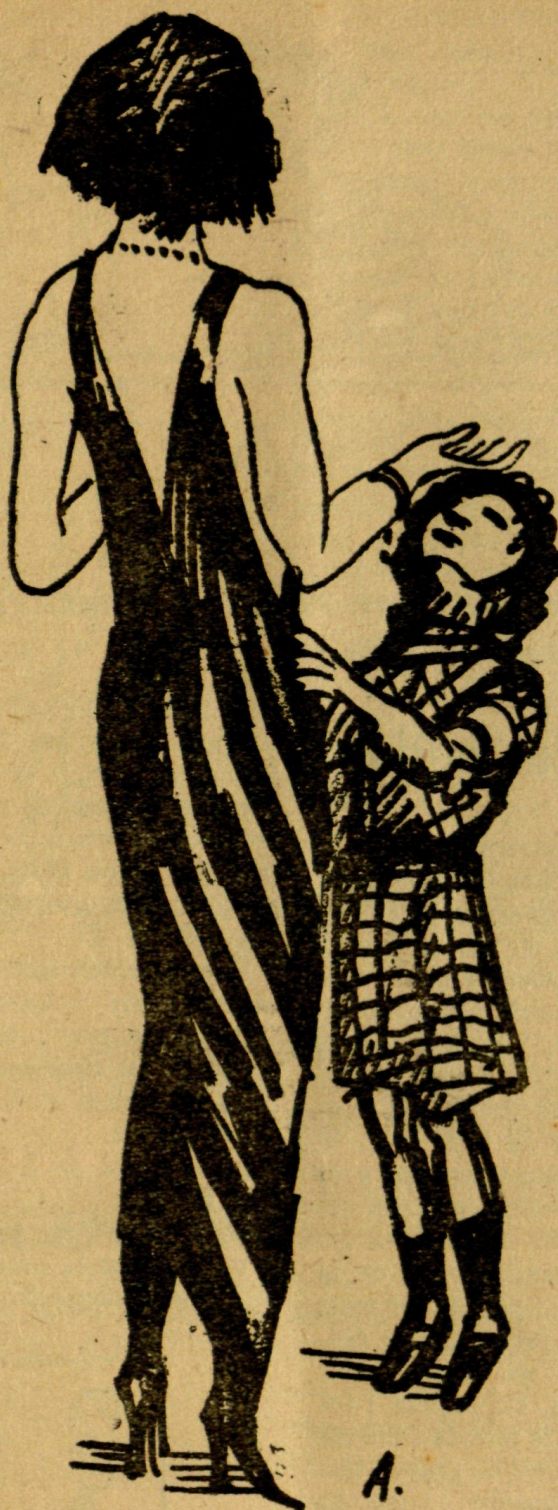
No és estrany que d'una aital farmàcia—que d'ençà de bon xic més de tres cents anys ocupa el mateix lloc,—no surti fortor de potingues, sinó més aviat una noble sentor de cosa venerable, que molts galifardeus, anomenats il·lustres, voldrien per ells!

T A F.

I ell què respongué?

En Pere Vinyeta,
badant, l'altre jorn,
en mig de la Rambla,
topà amb un senyor,
que anava amb gran pausa
—car era molt gros—
i amb son pes enorme,
xafà l'ull de poll
de l'infeliç Pere,
qui, xisclant com boig,
la va emprendre a injúries,
di-ent-li: badoc,
mal home, gos xato,
elefant i porc.
—On s'és vist!—cridava
com un gramofon,
—Quan un és tan bóta
cal més atenció
per la via pública!
M'ha planxat del tot!
Em queixaré a un guàrdia!
Anirà en presó!
Gran poca-vergonya,
"indio", neula, boig,
fardell de patates,
bou, rinoceront,
feix de plom, tramvia,
vaixell de vapor!...—
La gent acudia,
sentint tal trastorn;
s'exaltava En Pere
prodigant sos noms;
i per fi la víctima
de l'irat sermó,
traient papè i llapis,
diu:—Vol fê el favor
d'escriure el què em deia?
perquè sóc molt sord!

RAU-RAU

SANTA INNOCÈNCIA

—Te'n vas a descansar, tieta?

—No, nina, no; me'n vaig al ball de gala.

La meva ànima

La meva ànima està trista,
Catalunya del meu cor,
tants dies que no t'he vista!
tants mesos ha que t'enyor!

Lluny de tu, què se me'n dóna
de les flors ni dels jardins?
Ton amor és ma corona,
tos rebrols mos gessamins.

Per mi no té llum el dia,
no té la nit un estel;
mos estels, oh Pàtria mia!
es quedaren en ton cel.

Mos somnis, en tes arbredes,
en tes lires, mes cançons,
es quedaren on tu et quedes,
bressol de mes il·lusions.

Fent el cant de les cigales
el meu cor volant, volant,
ha sentit caure les ales
que mai més li tornaran.

Si alguna ploma li'n brota,
seria, Pàtria, al sol teu,
si pel maig, quan tot rebrota,
pogués trobar-s'hi el cor meu.

He pujat a una alta serra,
de la serra he vist la mar;
mar que toques a ma terra,
si m'hi volguessis tornar!

Qui pogués defer els passos
i arribar, Pàtria, a ton port!
qui pogués dormî en tos braços
mes que fóra el son de mort!

Mossèn JACINT VERDAGUER

Amics, a la Fira de Mostres!

Enguany la Fira de Mostres de Barcelona serà com mai, lluïda, lluïda, lluïda.

El millor de tot

Qui tingui nas a la cara anirà a la Fira

PREPAREU-VOS a veure-hi les filigranes, les volianies que hi farà «EL BORINOT».

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINÉ

— BARCELONA —

DIVENDRES, SANT HONORAT, PATRÓ DE FORNERS I PASTISSERS
—Aaaui!... no aniria malament anar ficant lloros al forn.

Nosaltres ho fem millor

AQUESTS dies ha estat celebrada a Paris la festa del "muguet" o lliri de la vall, anomenat en literatura folletinesco-cinematogràfica "flor sagrada dels amants". No cal dir que ha passat allò de sempre: unes quantes noies, una reina de la "fête", unes quantes tombarelles, unes quantes expressions de "Oh, fi-fi", "Oh, la-la", "Oh, frou-frou", i prou.

Nosaltres ho havem fet molt millor, a Barcelona. Havem celebrat la festa de Sant Ponç, la fira de les herbes, deu mil colzes superior a la festa del "muguet". Diguem-ho francament, les coses clares.

Tot el carrer de l'Hospital, tan llarg com és, es veié ple, diumenge, d'herbetes: perfum de terra nostra, perfum de sol nostre, perfum d'aire nostre, perfum del cel nostre. Darrera de les herbes, que feien talment com a murs, els pagesos i les pageses, vinguts de fora, de cara torrada i lluenta. Davant de les herbes, una multitud de gent de ciutat, cercant el bri guaridor, guaridor de mal de fetge, de mal de cap, de mal de budells, de mal de païdor, de mal de cor, de mal d'amor! Cercant el brot pel cordial de l'agonia (que Jesús arribat hi sia!); el tany per al licor de les diades; l'esquinç per la menja; la branqueta per la bugada..

Allí la murtra heroica, i la tarongina apegadissa; el fonoll honest, i la flor de saüc penetrant; el ginebró feréstec i la ruda comprometedora; la cànida maria-lluïsa, i el llorer de l'estofat (que és el que cal preparar); el curiós fajol, i la menta refrescant; l'orenga per les olives, i la sajolida pel suquet; l'hisop fortificant, i la broïda regalada; el donzell sempre amatent, i la sàlvia amorosa; la nepta forta, i la menta cuquera (ara de molta

necessitat per l'abundor de cucs que hi ha); el cristianíssim espígol, i el modest romaní; el moradui espavilat, i la farigola ungida; les branques d'eucaliptus, de noguer, de llimoner de verdes transparències; la majola, o camamilla, per fer posar bé els àpats, i la brutònica, per fer venir gana (ara, que tanta en corre!). I d'altres, i més d'altres.

I cert que són molt necessàries les bones herbes remeieres, i desinfectants; com hi ha món!

Pobre "muguet", flor estantissa, flor de paper, al costat d'aquestes herbes fortes que pugen entre les vinzes de les roques i a contracor de tots els vents.

Beneïda fira de les herbes, O bella festa de Sant Ponç.

Ah! i no oblidem, pel que pugui convenir i per la manera com la cosa s'embruta, que Sant Ponç és el Patró contra les xinxes.

REPÒRTER

*Sant Honorat gloriós,
escolteu nostra preguera:*

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

TIPUS DE LA SETMANA

El torero

MIREU'S-EL! Es la mateixa gràcia, la gràcia en persona: fi, elegant, esvelt, i de tracte cultíssim. D'ençà que ell, el torero, aparegué al món, les Gràcies i les Muses fugiren espantades i avergonyides, cuitaren a escondir-se en una balma desconeguda.

Olé el torero, olé! guapo, serrano, diestro; bendito el cura que te puzo la zal!... I l'art del toreig!... Sí; el toreig és un art; i d'ell parlen els tractats més famosos.

Cert dia un canonge, no podem assegurar si era En Tejedor o En Portolés, estava de visita amb un senyor, conegut seu, home xiroi, i amic de prendre el número. Estaven conversant de coses indiferents, en l'hort de la casa, sota una acàcia florida. El senyor, que coneixia la flaca del canonge—que no podem assegurar si era En Tejedor o En Portolés—, va treure a parlar dels toreros.

—Sí, senyor canonge—deia—; com vostè no ignora, Sant Tomàs ja en parla, del toreo.

—Senyor X.—respongué el canonge—vostè vol fer-me una galania, coneixent com coneix la meua afició...

—No res de galania, la veritat. ¿No parla de l'art, Sant Tomàs?

—Sí, senyor.

—I, doncs; com que el toreo és un art, podem dir que Sant Tomàs parla del toreo.

El canonge restà intrigat, tan si vols com si no vols. I, arribat a casa, provà d'esbossar una tesi, per unes possibles oposicions a lectoral, a base de demostrar l'excehència del toreo, amb argumentació fonamentada en textos de Sant Tomàs.

Qui més hi sàpiga que més hi digui. El torero, majó, chulo, màgic, fatiller, amb son vestit de lluentina, ell, sí, ell és l'amo. El fútbol, el mateix Barsa (Barcelona F. C.) que, aquests dies, ha estat la més gran actualitat, es pot dir la única actualitat, ¿qui gosaria comparar-lo amb el torero? El futbolero no és més que un tros d'home espellifat, mal vestidot... però el torero, amb el seu cos escultural, perfecte, tant d'home, ell és el tipus d'una civilització que està a l'ordre del dia.

Be és mereix que alguna doneta s'hi enterneixi, i que més de quatre badocs s'hi embadoquin, quan ell passa!

TANTSEVAL

INDIRECTA

Un marxant d'aquells qui havia begut en set tavernes i dormit en set hostals, dinava un migdia en una posada.

Les tovalles que cobrien la taula no havien vist feia temps una gota de lleixiu, ni una volva de sabó, ans estaven de taques que no n'hi cabien més. Ell pensà: com els ho podries dir indirectament sense agraviar-los? Quan la mestressa anà a dur-li recapte, ell començà a parlar-li de sos llargs viatges, dels pobles on havia estat, de les cases on s'havia allotjat i de les estranyeses que en elles havia vist. Tot retreient-li coses estranyes, li digué que un hostal on ell posava tenien per costum clavar les tovalles a la taula de ninou d'un any pel ninou de l'altre.

—Ai, ai! Que brutes devien ésser!

—Si fa o no fa, com aquestes—respongué el marxant.

La mestressa, excusant-se amb la criada, entengué la indirecta i les hi mudà tot seguit amb unes altres netes de bugada i blanques com la brumera del sabó que les havia emblanquides.

Havia entesa la indirecta, com aquell fadrí que anava a demanar una noia i li tiraren una carbassa escala avall quan ell la pujava.

Mossèn JACINT VERDAGUER

Cebes de Sabadell

A Sabadell, algunes cases es dediquen a col·leccionar pells d'esquirol. D'aquí a poc es posaran a la venda. Preus baratíssims. Grans saldos.

A Sabadell, (procedent d'un gran circ eqüestre) pròximament s'exhibirà una selecció de bèsties feres, les més fenomenals. Serà l'encant de la quitxalla.

A Sabadell funciona l'auto-escombrador. Sembla que els carrers s'assemblen un xic més que abans, als d'Interlaken; això no obstant, resten encara molts recons per netejar, i alguns drapots per retirar.

Acaba de constituir-se a Sabadell una Junta de Dames (molt senyores nostres) protectora dels Exploradors.

...I es pot saber què aniran a explorar?

EL CAVALLER GENTIL

La senyora.—*A veure, a veure quan vindrà a dinar amb nosaltres.*

Ell.—*Si vol, ara mateix, senyora!*

Si són servits

DIMARTS VINENT, DIA 20, A LES NOU DEL VESPRE, UNS AMICS DEL SIMPÀTIC ARAGAY, ENS TROBAREM PER FER UN ÀPAT ÍNTIM AMB ELL, EN L'HOTEL COLOMB. D'AQUESTA MANERA EN LA NOSTRA VIDA, JA GLORIOSA, INAUGUREM UNA NOVELLA SECCIÓ, AMB EL

I APAT D'"EL BORINOT"

a llaor i glòria de

JOSEP ARAGAY

**amb motiu de la seva exposició a
Galeries Layetanes**

TAULA

(Pa i vi a part)

ENTRETENIMENTS:

Guatlles del dia amb una amanida de sets i vuits.

PLATS FORTS:

Flor de pèsol a la crème.

Peix a l'aigua amb tomàtecs al fresc (Natura morta).

Vedella amb patates autèntiques.

Espàrrecs sense os i faves comptades.

Rostit:—Capó de Bruselles (1) amb cols del Prat.

PER ACABAR:

Gelat al forn.

Flors i violes, Rom Bacardí.

Fruïtes de diferents tamanys i colors.

Borregos de Cardedeu.

Aigua clara de Canaletes.

Vins Blanc-Ros, Negre-Roig.

Codorniu, amb escuma i tot.

Cafè del Brasil.

(1) Els capons ens els deixa el Comitè de l'Exposició Mundial d'Avicultura, amb promesa de retornar-los-els, un cop fet el servei.

PER INSCRIPCIONS, FINS A ÚLTIMA HORA DE DIMARTS EN ELS SEGÜENTS LLOCS: ATENEU BARCELONÍ (Canuda), GALERIES LAIETANES, EDITORIAL POLIGLOTA (Petrítxol), LLIBRERIA ITALIANA (Rambla de Catalunya, 125).

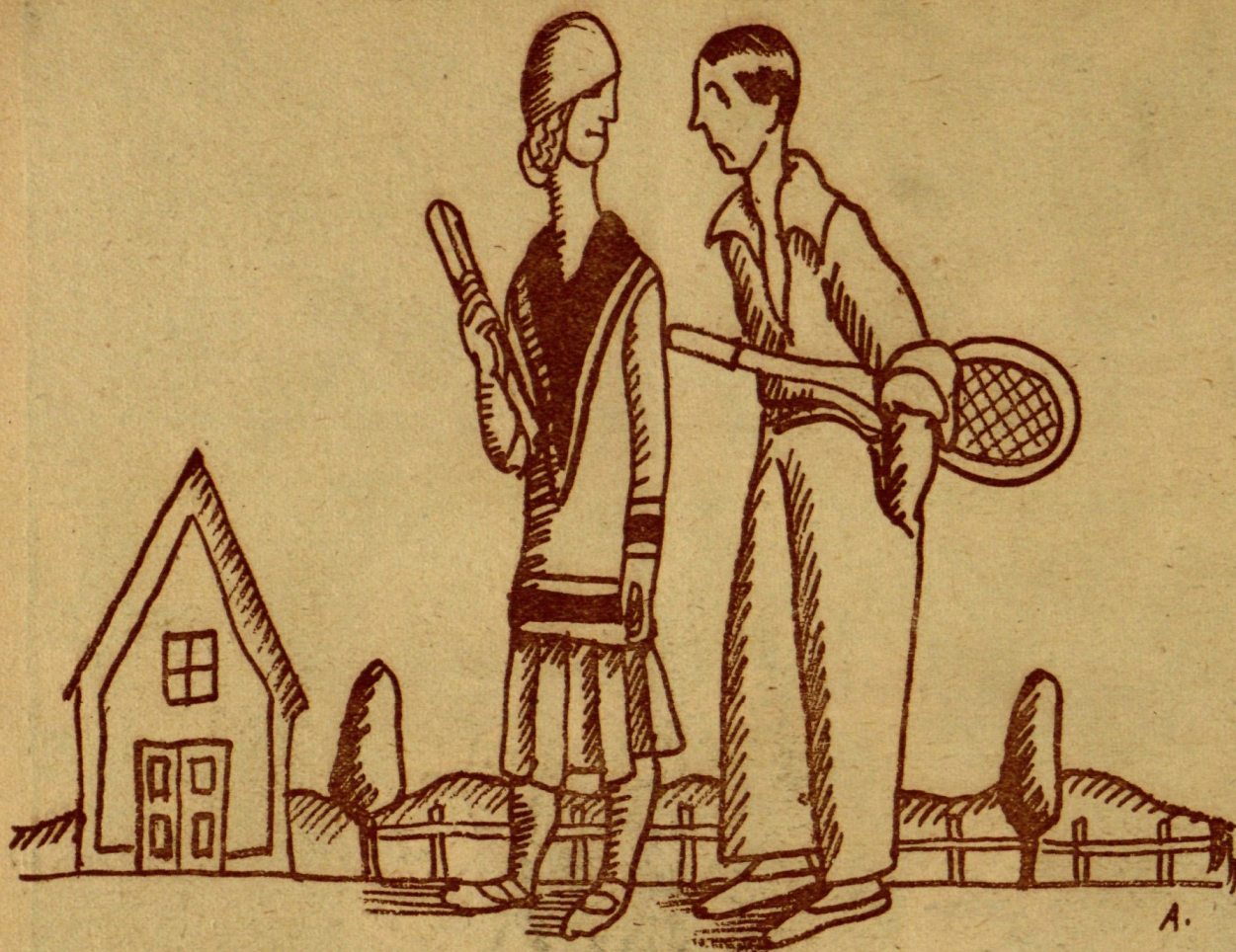
— Trobo que m'ha fet el nas massa llarg.
 — Això només podria arreglar-ho un bon cirurgià.

Crònica de cultura

III

La fiesta nacional.

Cogida de Pepete en Barcelona.— Pepe Belmonte sufrió algunas cogidas.— Cogida de Posada (Sevilla).— Martínez II atrozmente corneado por el bicho (Valencia).— En Vista Alegre (Madrid) un banderillero gravemente herido.— En Valdemorillo dos jóvenes heridos de gravedad por un toro.— Cogida de Paradas (Madrid).— Telegrama de Bilbao: «En la corrida de toros celebrada ayer, en la que «Chicuelo» estuvo muy desgraciado, un espectador se dirigió al presidente del Directorio, que asistía a la corrida, pidiéndole una ley contra los toreros malos. Gran ovación.»

AIXÒ SÓN GALANIES!

- M'agrada el tennis, però la pilota basca, no; em mareja aquell soroll.
— Es el soroll, o la basca, que el mareja?

SETS I VUITS

Ha estat representada amb grandios èxit a Milà una òpera, anomenada "Neró". Els ingressos sols del dia de l'estrena pugen a 800.000 pessetes.

Passat per la censura militar.

Santiago Russinyol volia vendre duros a quatre pessetes... La gent s'escamà, i no volgué saber-hi res.

Sempre hi ha un "màs difícil totaví": i aquesta cosa més difícil és que tres duros es converteixin en 20 reals. Com? Aneu a preguntar-ho als senyors de les Caramelles de l'Ateneu d'Igualada.

(Naturalment: això encara escama més).

En l'Exposició de Belles Arts que s'està cele-

brant a París, les pintures que hi ha, posades tocant la una al costat de l'altra, medeixen sis quilòmetres; les pedres de les escultures pesen en conjunt, 384 tones.

En què perden el temps a París! D'això, en diuen cultura? Fer exposicions? Ximplés!

Veritat, senyor Camps? Vaja, que la Comissió de Cultura ho fa molt millor.

A Barcelona ha estat descoberta una fàbrica clandestina de tabacs i de cigarrets.

Ningú no ho hauria dit! No s'hi coneixia pas, que hi fos; el tabac era tan dolent i car, com sempre.

Per haver d'absentar-se, temporalment, el senyor F. A. ("Manelet"), de Sabadell, deixa d'escriure en EL BORINOT. Bon vent! Altres plomes bé deuran sortir per suplir-lo: què diable!

Vins CASTELL PINEDA

Marca registrada :: Excel·lents vins de taula :: Productes del Camp de Tarragona
CENTRAL: GIRONA, 87: :: :: :: :: :: :: :: DEMANEU-LOS I EXIGIU-LOS.

En altres temps—oh, temps feliços!—la gent s'entretenia amb l'innocent passatemps de a veure qui s'havia posat el primer barret de palla.

Ara les coses s'han embrutat: ara la gent en cercles, i colles, i rotllos, es pregunta:—Qui haurà estat la primera víctima del Sàtir?

A on, la primera pítima?

La Joventut Comunista de Leningrado (abans Pretrogrado, i més abans, Sant Petersburg), ha fulminat sentència de condemna contra Déu i contra la Bíblia.

Això encara potser és més gros que allò que va fer l'Ajuntament de Tarragona, que va prendre una resolució de majoria acordant que no hi havia Déu.

El P. Ignasi Casanovas ens ha donat unes conferències de "primissimo cartello", vulgaritzant la figura d'un català eminent, el savi doctor Josep Fines-tres, de molt pocs conegut.

Molt bé! Això són finestres, obertes de bat a bat a l'aire i a la llum! I que no hi ha qui les pugui tancar!

Obrim-ne força, o b r i m - n e, d'aquestes finestres!

Han estat apressats i durament condemnats 38 pirates xinesos. Encara hi ha pirates, a Xina. I els que resten, encara!

Un individu, de nacionalitat xeco-eslovaca, porta dormint més de 50 hores seguides, efecte de la morfina. Es tracte d'un pobre diable degenerat, que es diu Pop. Com s'assembla a Pup!

Tornem a donar la veu d'alerta! Compte amb les mosques! Vigileu que no se us posin a sobre, allunyeu-vos, preserveu-vos bé de llur contacte pestilent.

Guerra a les mosques!

Han estat celebrades les eleccions a Alemanya i a França, amb tendència de triomf cap als extrems. Els t r n s dolços i les combines matisades van desapareixent, per donar lloc a situacions extremes.

AL CANVI D'ESTACIO

—Eh! quin barret! Sembla un barret de rialles.

—No té'n riuràs quan portin el compte.

Això és clar com l'aigua. Això és un fet. I que ens va bé.

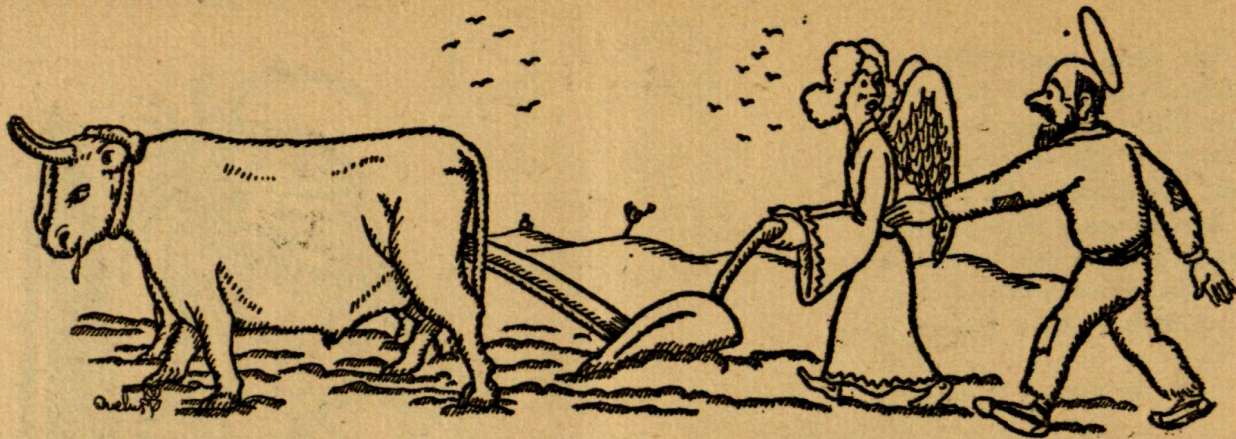
A Castellar de Santiago (província de Ciudad Real), ha estat elegit primer tinent d'alcalde el capellà del poble.

En canvi el "Clero", que era regidor de La Canonja (Tarragona) fou destituït.

Es una compensació. Ara, els anticlericals estan que bufen; i pensen que serà qüestió, aviat, d'anar a veure si En Lerroux fa una sonada de les seves.

Les eleccions franceses han costat a les organitzacions electorals dels diferents partits en lluita, cent milions de francs.

UAB
Registroteca General

Sant Isidre. — *Ep! àngel; no cal que us hi escarrasseu vós tampoc;*

Nyèbits, més que nyèbits! Perdre miserablement el temps amb això de les eleccions!

Ves, quines festes haurien pogut fer amb cent milions!

El senyor Benavente acaba d'estrenar a Madrid una comèdia que duu per títol "Un par de botas".

Diuen que aquestes botes són comprades als encants.

D'Igualada. — Radiograma urgentíssim arribat amb 94 hores re retard. Diu:

En Parlarem? Parlem-ne. Les famoses caramelles de l'Ateneu Igualadí han tingut son corolari. No sols a la boca, sinó en algun altre lloc se'ls ha fet aigua, als choristes, i als que no ho són.

Diumenge passat fermaren l'entusiasme amb un "suculent" dinar. Hi hagué xampany, hi hagué discursos i a l'endemà, hi hagueren... "corripies". Hom diu que fou la vedella que estava avariada; i més d'un maliciós diu que foren els discursos.

Tot pot ésser; no tots els "espardenyers" ni "orfilas" serveixen per a discurssejar.

A l'Exposició d'Avicultura hi ha bells exemplars d'ocells, i d'altres animals; hi ha exemplars rars; hi ha, també, cares conegudes.

Certes cares es coneixen, sigui allà on sigui.

Ha estat acordada la implantació a Barcelona de la setmana anglesa en totes les oficines i treballs de navilers, consignataris, duanes, comissionistes, transports, etc.

Cada vegada més anglesos, nosaltres!

Anem amb compte! Que, a còpia d'anar escurant el treball, no ens deixem perdre aquell "piropo" de catalanes... "laboriosos".

La gentil Onia Farga ha obtingut un triomf esclatant a Ginebra. Hi ha donat a conèixer la sarda-

na. Els de Ginebra se'n han meravellat, han murmurat, amb el gran Maragall:

La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.

A Florència s'ha de celebrar un judici contra cent trenta quatre comunistes, processats per greus delictes. Diu que seran presentats a judici dins d'una gàbia de resistent barrots de ferro.

Malaguanyada gàbia!

LA CLAQUE

EL qui primer sabé veure el partit que pot hom treure de la clac fou el poeta Dorah. Per tal de vèncer la fredor del públic començà per regalar "entrades" a una sèrie de pintes que, a certs moments indicats, havién d'aplaudir. Després anà perfeccionant el sistema, establint un encarregat o "cap de claqué", que dirigia tota la colla. Seguí perfeccionant el sistema, a base que no tots els de la clac fecin el mateix, sinó que els uns fossin destinats a picar de mans, els altres a fer rialles i somriure's, i fins alguns a fer reverències i a sospirar; generalment per aquestes dues últimes maneres eren designades les dones.

Dels aplaudiments i altres manifestacions que rep l'actor en presentar-se per primer cop davant el públic, en argot teatral en diuen "terròs de sucre", o també "sopa".

Conten d'una famosa actriu, que en poc temps va despendre més de cent mil pessetes, en "terrosos de sucre"..... Ja n'hi ha per enllaminir-ne, ja, de ganencs!

No hi ha res nou en aquest món.

UN IVERSAL

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

La nostra exposició Una faula d'Esop

DE GRAN INTERÈS

(De quan les bèsties parlaven)

DESPRÉS d'haver llençat la nostra idea de celebrar una Exposició de diaris, i periòdics de tota mena, que a Catalunya, València, Balears, hagin estat publicats, de cent anys cap aquesta banda, havem rebut ja moltes publicacions i ofertes de molt de valor.

Dèiem, en el número anterior, que teníem de fer saber als nostres llegidors algunes coses força interessants. La una d'elles la donem avui; i és que hem rebut l'oferta del senyor Baldomer Blanc, ex-regidor de Badalona, que té una col·lecció preuadíssima de publicacions. Es un tresor que ell posa generosament a la nostra disposició. N'estem molt satisfets, i molt agraïts. I creiem que serà una satisfacció per tots els amants de la nostra cultura.

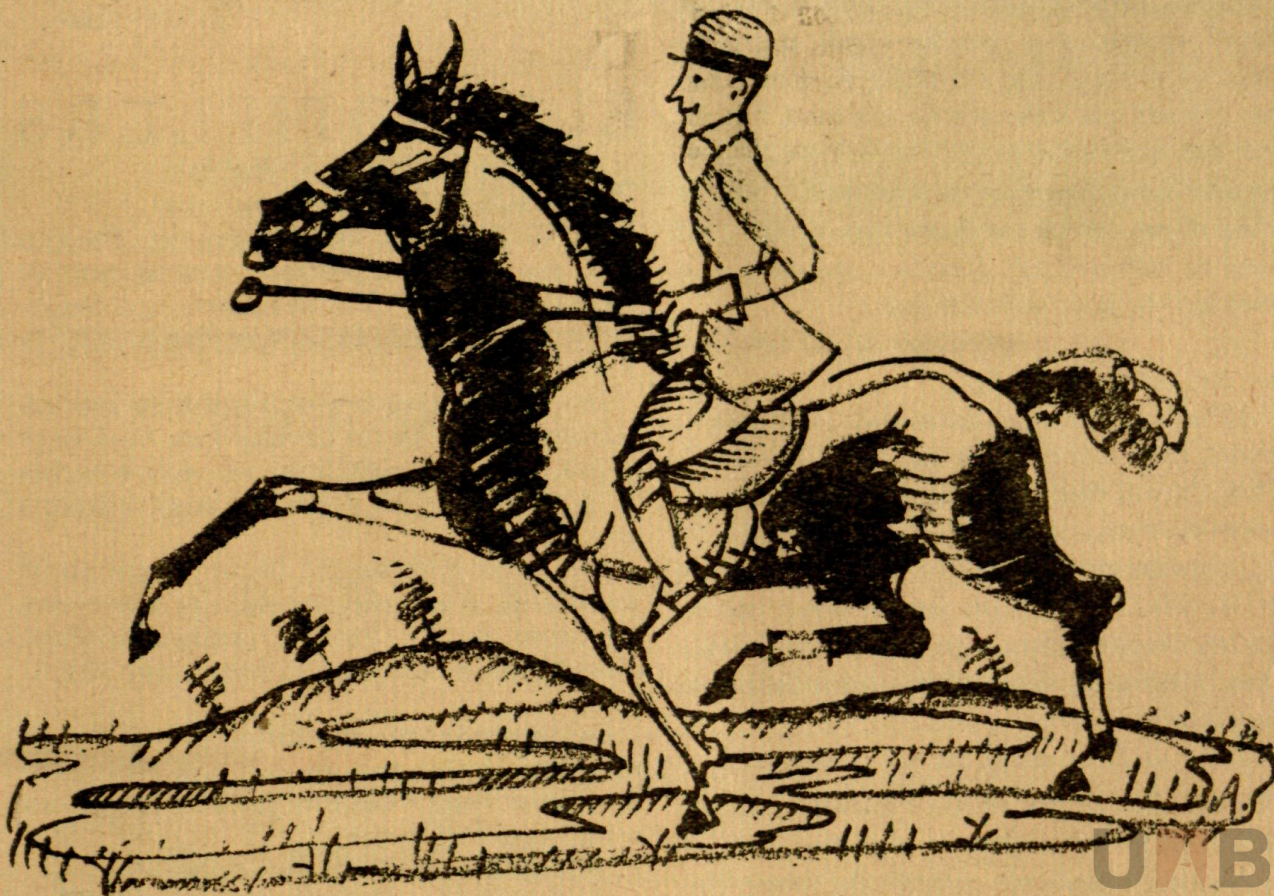
Anirem donant compte, en altres números, de les publicacions que ens ofereix l'esmentat senyor Baldomer Blanc.

Així com també de molts altres rebuts, que actualment estem catalogant.

DE lluny, semblava que es desenrotllés una batalla. Es sentien, apagats per la distància, crits estridents, com de clarins, brugits confosos que simulaven el soroll de les armes en creuar-se, veus de comanament, de coratge, de repte. I, tot plegat, no era gaire res més que una olla de grills, no es tractava d'altra cosa que de l'Assemblea que anyalment celebraven tots els animals de la Terra, per tal de dirigir com calia els destins de la respectable classe.

Allí hi eren representades totes les bèsties del món, des de la formiga al lleó, i del mosquit velador a l'àgila gegantina. I, com és natural entre bèsties, totes cridaven alhora i cap aconseguia fer-se sentir.

Es parlava de l'elecció de Rei; i, com és també natural, tothom volia per a si la gràcia. No pas perquè tinguessin en ésser-ho, grans aventatges.

El meu pare sempre em pregunta què decideixo, quina carrera vull seguir. Ja m'hi he pensat: La carrera de cavalls.

(De la secció d'anuncis del diari: «Cavaller formal es casaria amb vidua de bona posició, esvelta, agradable i sola. Escriure a...»)

Ella, escrivint:—Ara és la meua. Aquesta vegada no em falla.

Però els títols i honors enlluernen sempre, i tots anaven darrera del nomenament sense por de fer després un paper ridícul. La qüestió ésser rei, que després rai!...

Els més seris candidats, però, eren el ruc i el mussol, representants dels dos partits més poderosos, el terraquí, que comprenia la major part dels animals que s'arrosseguen per terra, i el volàtil, dels que s'enlairen per l'espai. I els dos contrincants no podien posar-se d'acord. Les aus no volien el ruc perquè era massa ruc—deien—i els altres no volien de cap passada al mussol perquè deien que tenia pardalets al cap...

Fins que va sortir el lleó, que ell sol integrava una minoria, i els va dir:

—Vosaltres voleu per rei al ruc, i vosaltres al mussol. Però com que veig que no us enteneu, i, a més, jo vull ésser monarca, feu el favor de nomenar-me a mi.

I, simulant un estornut, va deixar anar un bruel tan horrible, que, esglaiats tots els demés assembleïstes, descomptant-ne alguns que varen marxar a pas "gimnàstic", s'arrencaren a córrer follament, fins a desaparèixer...

El lleó va ésser elegit rei per unanimitat.

Havem dit que tots els congressistes varen fugir, i ço no és del tot exacte: va restar-hi sol, serè, impàvid, l'honorable mosquit que, sense respectar els augusts blasons de la majestat, es va enganxar a la reial esquena lleonina, clavant-hi

so. agud fibló amb tota tranquil·litat.

De moment, el flamant monarca ni va adonar-se'n. Però prompte el fibleig constant va causar-li molèstia, i, tot just va començar a doldre-li sèriament, es posà a bramar d'una tal forma, i a brandar la cua, a saltar i revolcar-se per terra, que semblava talment que s'hagués tornat boig.

I el mosquit, tan tranquil. Pica que pica, ara al cap, ara al nas, aquí vull i aquí també, esquivava netament els cops, i es reia dels crits i amenaces de l'enfutismat lleó.

Fins que, mort aquest de ràbia i de dolor, seca la boca i amb els ulls fora de lloc, no va tenir altre remei que dimitir el càrrec.

*Per la transcripció,
JA - EN - TORNO.*

ELS BOTIFLERS

BASTONADA, als botiflers, reïra!

A Anglaterra ha aparegut, un d'aquests dies, una novella organització amb el nom de "feixistes britànics" (British Fascisti), que s'enuncia amb les inicials B. F. (per l'estil d'allò de P. U. P.).

De primer antuvi, la gent, sobretot els seus adversaris, el que ha fet ha estat riure-hi, i vinga gresca, a base de ridiculitzar allò de les inicials B. F., que tenen, en anglès, un sentit injuriós i grosser.

Ves, quina coincidència! En català són també susceptibles d'encloure un sentit de menyspreu, les lletres B. F... Pareu-hi esment: BotiFlers, clavat! Quina coincidència! Sembla que s'ho diguin.

De primer antuvi, com havem dit, la gent hi riu, hi fa barrila; però no manquen veus declarant que es tracta d'una cosa perillosa, nociva, que cal exterminar. I criden:

—Bastonada, als B. F., bastonada!

UNB W.
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

"F. C. BARCELONA" Camp de Les Corts

Jugarà el famós
equip de profes-
sionals de la
1.ª Divisió de la
Lliga Anglesa

Everton contra F. C. Barcelona

Diumenge, 18 de maig, a les cinc tarda

Campió de Catalunya

**LLIBRERIA
ITALIANA**

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125

Telèfon 850 - G

BARCELONA

**GRAN BALNEARI
D'ESPLUGA
DE FRANCOLÍ**

TOCANT AL MONESTIR DE POBLET

CÉLEBRE AIGUA REGENERADO-
RA DE LA FONT DEL FERRO

Clima excelent de repòs a 600 ms. s/m.

Parcs i boscos creuats per 50 quilòmetres
de carretera.

37 XALETES

es lloguen desde 170 a 2,500 ptes. al mes.

HOTEL VILLA ENGRACIA de 1.er ordre

MASIA DE L'AIGUA

Propietari:

DR. SALVADOR ROCA BALLBER

Administració:

BRUC, 114, PRAL. 2.ª - BARCELONA

Galeries Laietanes

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

Any II - Núm. 25
15 de maig 1924

Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

COSES DEL TEMPS

- Els vestits de la seva senyora em costen un ull de la cara!
- Eh? — Com? — Què? Senyor Pepet, vostè m'insulta!
- El que he dit!..Perquè la meva dona de seguida vol fer-se'n un d'igual.